Anul al 57-lea

EXEMPLARUL: In România 5 lei
In străinătate 10 lei

Nr. 355 Miercuri 25 Decembrie 1940

Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Dir. G-le P. T. T. Nr. 24.464/939

ABONAMENTE
IN ȚARA
Lei 200 pe 3 luni
Lei 380 pe 6 luni. Lei 750 pe 12 luni. O lună Lei 80
In străinătate în raport cu tariful poștal și valuta

UNIVERSUL

ABONAMENTE
IN TARA
pe un an la
UNIVERSUL COPIILOR ZIARUL CALĂTORIILOR, VESELIA, RADIO UNIV. și UNIV. LITERAR câte 220 lei
UNIV.-SPORT 500 lei

Fondator: LUIGI CAZZAVILLAN
Proprietar: „UNIVERSUL" S. A.
Inscris sub Nr. 160 Trib. Ilfov

CELE DIN URMA ȘTIRI DIN LUMEA INTREAGA, TELEGRAFICE ȘI TELEFONICE
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BUCUREȘTI, STR. BREZOIANU No. 23-25
CENTRALA TELEFONICA A ZIARULUI: 3.30.10: SECRETARIATUL DE REDACȚIE: 3.30.15

DIRECTOR
ȘI ADMINISTRATOR DELEGAT
STELIAN POPESCU

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAȚIUNII" SIBIIU

NAȘTEREA MÂNTUITORULUI

Compoziție de I. PANTELI STANCIU

CRĂCIUNUL 1940

Al doilea Crăciun de războiu!

De șaisprezece luni, cele mai mari Puteri ale lumii sunt încleștate într'o încăierare uriașă, fără precedent în istoria turbure a oamenilor, însângerată de lupte mai des decât iluminată de binefacerile păcii.

Departe de a se potoli, războiul s'a întins de la continent la continent. Armele se pregătesc. Valuri noui de tineri iau locul celor căzuți. Lupta se desfășoară pretutindeni: pe mări și pe oceane, sub apă și în văzduh, pe câmpurile de războiu și împotriva satelor și orașelor, a porturilor și uzinelor, a gărilor și a aerodromurilor, a căilor ferate și a drumurilor. De la soldat, aripa neagră a morții se întinde asupra muncitorului și plugarului, asupra bătrânului, femeii și copilului, oricând, oriunde, oricum, ziua și noaptea, fără deosebire, fără alegere, fără încetare.

Desbinarea împarte lumea, în nădejdea unei așezări noui și a unei păci trainice. Ea este tot așa de veche ca eterna speranță de mai bine a oamenilor.

Acum nouăsprezece veacuri, la poalele Acrocorintului, cu marea liniștită în față, vorbind poate de pe treptele de marmoră ale templului lui Appollo, în vechiul Corint, îngropat de vremuri și desgropat astăzi de oameni, Apostolul Pavel, în râvna lui neobosită de răspânditor al credinței noi a lui Christos, spunea cuvinte, care au străbătut biruitoare uzura secolelor și pe care le regăsim în epistola I-a, către Corinteni: „Câtă vreme este între voi pismă și ceartă și desbinări, nu sunteți oare oamenii trupului și nu umblați voi ca toți cei de rând?"

„Când zice unul: Eu sunt al lui Pavel, iar altul: Ba eu sunt al lui Appollo — nu sunteți voi oameni slabi?"

„Dar ce este Appollo? Și ce este Pavel? Slujitori, prin cari ați fost aduși la credință; fiecare după cum i-a dat Dumnezeu".

„Eu am sădit; Appollo a udat; dar Dumnezeu a făcut să crească.

„Astfel, nici cel ce sădește, nu e ceva; nici cel ce udă; ci numai Dumnezeu, care face să crească".

„Cel care sădește și cel care udă sunt între ei deopotrivă și fiecare va lua plata lui, după osteneala lui".

„Căci noi suntem ajutoare de muncă ale lui Dumnezeu; voi sunteți ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu"...

„Nimeni nu poate pune altă temelie, decât cea odată pusă, care e Iisus Christos".

Cuvinte senine, pe care vremea nu le-a șters, pe care s'a întemeiat credința milenară a creștinului, pe care s'au clădit bisericile și catedralele, pe care oamenii le uită adesea, dar care continuă să trăiască în fundul conștiinței lor ca o amintire imemorială, ca o speranță neobosită, ca un îndemn înțelept.

Cu prilejul acestui trist Crăciun al anului fără îndurare, pe care l-am trăit, să căutăm în sărbătorirea nașterii pruncului divin, menit să mântuiască lumea, mângâierea curată, pe care timp de 19 veacuri au dat-o înaintașilor învățămintele lui de iubire și pace între oameni și să ne clădim, cu grijă și cuminție, pe temelia pusă de el, lumea de mâine a speranțelor noastre de mai bine, a dreptății ce ni se cuvine, a înțelegerii dintre noi, a muncii noastre în ogorul lui Dumnezeu — care e și ogorul neamului nostru creștin — știind că „fiecare va lua plata lui, după osteneala lui", în legăturile dintre oameni și în legăturile dintre popoare.

NAȘTEREA DOMNULUI

Ocean albastru, cerul, părea în noaptea-aceea
Și-o stea biruitoare — un nufăr de lumină —
Învăluia în raze divine Galileea
Unde pluteau miresme de biblică grădină...

In freamăt lung de aripi, ghirlănzi veneau de sus,
Și Serafimi și Ingeri cântau cu glas fierbinte
Strălucitorea veste că s'a născut Iisus
S'aducă pacea sfântă din cerurile sfinte !...

Și-acolo 'n Betleemul învăluit de raze
Smeriți sosiră Magii, Gaspar și Melhior
Și Baltazar, să'nchine și aur, și topaze,
Și smirnă scumpă Celui A-tot-Mântuitor !

Zâmbea divin, Copilul, din ieslea de lumină
Spre stemele de aur a Magilor slăviți
Și întindea mânuțe spre darul ce-l închină
Și spre Păstorii care priveau înmărmuriți...

Zâmbea Mântuitorul divin nimbat de glorii,
Sub noaptea înflorită de Ingeri și lumini,
Și nimeni nu zăriră, nici Magii, nici Păstorii,
In sfântu-I nimb de raze, cununa cea de spini!

MIRCEA DEM. RADULESCU

IN FAȚA IESLEI DIN BETLEEM

„Vai mie dacă nu propovăduesc Evanghelia !".

Sf. Pavel

Definirea sensului unui cuvânt este adesea foarte folositoare. Lucruri suprinzător de însemnate putem învăța căutând să aflăm origina cuvântului „evanghelizare" și având mereu trează în minte înțelesul pe care el l-a avut la început.

Cuvântul este de origine grecească. Il întrebuințează autorii clasici, Demostene, Aristofan. Pretutindeni sensul lui este „a aduce" sau „a anunța o veste bună". Istoricul Dion Casius povestește că, după ce Nero a încercat să omoare pe mama sa, Agripina, ea i-a adus în ironie „vestea cea bună" (evanghelia) că atentatul a dat greș.

A evangheliza pe cei necredincioși este datoria fiecărui creștin. Dar, din păcate, și cei cari își împlinesc această datoria nu au în vedere mereu că aceasta înseamnă a aduce lumii amărite, căzute în păcat, nenorocite.. o veste bună, după pilda de iubire dumnezeiască a Domnului Iisus Hristos.

Nu înseamnă a evangheliza, și rău fac cei cari cred că-și îndeplinesc îndatorirea de a evangheliza făcând celor greșiți aspră judecată pentru păcatele lor.

Nu. Creștinul nu vine înaintea lumii cu o învățătură. (Învățătura o dă Biserica celor credincioși). Creștinul nu vine înaintea lumii ca moralizator. (Omul devenit credincios, se desvață de păcat). Creștinul e prietenul tuturor oamenilor; el are pentru toți o veste bună; că în Betleem, în Iudeea, s'a născut dintr'o fecioara copilul divin, cu numele de Isus și că El, murind pe cruce pentru noi, ne-a adus fericirea; că toți cei cari vor crede cu adevărat în El, vor fi cu El în rai și vor trăi veșnic.

Datoria noastră-i de a evangheliza. Dar ținând seamă de sensul acestui cuvânt, să nu o facem cu asprimea unor profesori pedanți, nici ca niște moraliști neîndurați, ci ca vestitori ai dragostei arătată nouă de Tatăl, care ne oferă tuturor, de orice neam, mântuirea și iertarea a tot ce a fost rău și fericirea veșnică prin jertfa Domnului Isus Hristos Mântuitorul lumii.

PACE!

Odată cu știrea nașterii lui Iisus în ieslea din Betleem, îngerii au vestit păstorilor — și prin ei lumii întregi — o nouă stare de lucruri, o nouă epocă, un veac nou, în șirul de fapte și întâmplări care alcătuesc istoria amenirii. Acest veac nou care trebuia să se înscăuneze pretutindeni — în suflete ca și în societate, între indivizi ca și între popoare — se cuprinde pe scurt în cuvintele pe care oastea cerească le-a rostit în preajma staulului din Betleem: „Pace și bună învoire între oameni" (Luca XI, 14).

Lucrul nu este fără un adânc înțeles.

Vestind pacea îngerii au arătat că menirea noului născut avea să fie, în primul rând, înlăturarea dintre oameni, a tuturor pricinilor de neînțelegere și de vrajbă, adică a oricărui prilej care în loc să apropie și să unească, depărtează desbină și risipește. Hristos este deci înainte de toate PACE și cei ce se vor îmbrăca cu numele lui, pacea trebue să o propovedulască oricând și oricum. Aceasta fu porunca îngerilor — cea dintâi care ni s'a dat — în ordinea cea nouă de lucruri a stării creștine. „Hristos este pacea noastră, Hristos este Domnul păcii" — spune în diferite rânduri și împrejurări, ceva mai târziu apostolul Pavel — înțelegând prin aceasta că între creștini trebue negreșit să domnească pacea, fiindcă ea este cel dintâi scop al Evangheliei și țelul principal al operei mântuitoare îndeplinite de Hristos.

Acest strigăt al păcei are două sensuri deopotrivă de însemnate și de adânci.

Este întâi adevărul că fără pace în suflet, nu se poate judecata limpede, nu se poate înțelegere și nici credința care mântue. Numai liniștea lăuntrică poate înlesni adevărului să se coboare și să se sălășluiască în cuget. Numai ea poate da minții puterea de a judeca și înțelege și numai așa se poate forma în spiritul nostru noțiunea adevărului, curat, limpede, lămurit prin el însuș înăscut, veșnic și fără putință de răsturnare. Cine deci își pune în gând să cuprindă o idee învățătoare și să facă din ea proprietatea ființii sale și călăuză în viața de toate zilele, trebue întâi să înlăture din suflet orice pricină de turburare, orice prilej de neliniște, care ar împedeca judecata limpede și deci ideea însăși în năzuința ei de sălășluire între celelalte tovarășe, coborîte să fecundeze sufletul nostru. Adevărul trebue să-și facă loc singur în suflet, unde va ajunge cu atât mai lesne și va lucra cu atât mai temeinic, cu cât îl vom feri de apăsarea patimii care turbură și rătăcește.

Dar al doilea rost al păcii este încă și mai însemnat.

Nici o alcătuire omenească nu poate dăinui, dacă este frământată de furtuni, care-i turbură mersul. Aceste furtuni o pot chiar prăbuși. In orice caz vrăjmășiile strică rânduiala firească a lucrurilor și întârzie până la nimicire creșterea puterilor cu care o obște de oameni poate năzui să-și îndeplinească destinul. Unde nu-i pace, nu-i propășire, toate stau pe loc și în primejdie de a putrezi sau a pieri.

Aceste adevăruri stau la temelia viețuirii obștești. Fără ele viața nu are rost nici înțeles.

Creștine, privește în jurul tău, la grămada de ruine pe care n'o poți răzbate. In fiecare din zidurile prăbușite este o poruncă nesocotită Fii apostolul păcii, propovăduește-o „cu timp și fără timp", sufere chiar pentru ea.

Este darul cel mai prețios pe care-l poți aduce pruncului născut în ieslea sărăcăcioasă din Betleem, acum când prăznuim amintirea coborîrii sale trupești între noi.

Pr. C. DRON